

Imam ideju!

Gradimo školu!

Na stranici udruge
Gledati srcem
www.gledati-srcem.hr
možete doznati kako
donirati novac za gradnju
škole ili kumstvo.

U selu Magogo u Tanzaniji, državi na istoku Afrike, upravo se gradi jedna škola. Stariji Masai trljaju oči ne vjerujući da se doista gradi. Njihova djeca više ne će morati svakodnevno pješaćiti 12 kilometara dok na njih vrebaju različite opasnosti, uključujući i divlje životinje. I sve to možda ne bi bilo baš toliko čudno da gradnju nisu pokrenule dvije prijateljice iz Hrvatske, Maja Sansović i Željka Čurin.

Piše: Nevenka Sablić

Fotografije: Mario Marko Krce

Kako vam je, inače zaposlenima u marketinškim tvrtkama, palo na pamet graditi školu? I to u Africi?

MAJA: Volontirala sam po Hrvatskoj i zatim odlučila otići nekamo gdje je baš velika potreba. Putem udruge *Kolajna ljubavi* odlučila sam volontirati u sirotištu Sv. Ante i iskoristiti godišnji odmor za rad s djecom u Tanzaniji.

ŽELJKA: Krenulo je s Majinom idejom. Bilo je ljeto, Jarun, rolanje. Priča o bitnim i nebitnim stvarima, prioritetima u životu... I kad je rekla da stvarno ide, rekla sam da idem s njom. I nisam požalila.

MAJA: Kad smo došle u Tanzaniju, dočekala su nas dvojica hrvatskih misionara. To je hrvatska katolička misija Dakawa. Oni najviše rade s Masaima. Masai su pleme koje još živi prema plemenskim običajima – žive u kućama od blata, bez vode i struje. Svakodnevno jedu rižu ili ugali. Naš je zadatak bio napraviti popis djece po selima za kumstva. Kumstvo je projekt za školovanje djece. U Africi se za 100 eura na godinu može školovati jedno dijete. Dakle, 100 eura košta školarina, klupa, odora, cipele, torba, sve što treba jednom školarcu. I što je najvažnije, dijete uz edukaciju dobije i obrok.

Kako se rodila ideja za gradnju škole?

MAJA: Ta su djeca zapravo željna škole i edukacije. Njima je škola izlaz iz siromaštva, put u slobodu, put da dijete živi

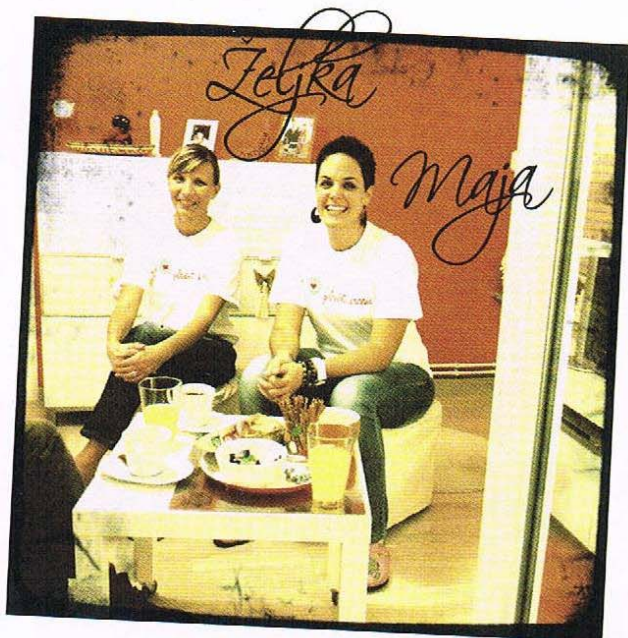
životom dostojnim čovjeka. Još dok smo bile ondje, tražile smo papire i informirale se u crkvi da dobijemo zemljište za školu. Nakon što smo se vratile, u veljači ove godine, počela je cijela priča. Škola će biti u selu Magogo, a pohađat će ju oko 150 djece plemena Masai.

Kako napreduje gradnja?

MAJA: U Hrvatskoj prikupljamo sredstva, a ondje nam don Dražen pomaže tako što nadzire radove, nadgleda radnike... U stalnom smo kontaktu i stalno se čujemo. Za gradnju škole potrebno nam je 10 000 komada kamena ili cigli. Zato smo projekt nazvale *Kamen po kamen – škola u Magogu*. Za sada smo prikupili 6 000 cigli, dakle, nedostaje nam još 4 000. Jedna cigla stoji sedam kuna. Znači, već se sa sedam kuna može pomoći, napraviti dio prozora, jedna vrata ili dio krova.

LOMO FILOZOFIJA

Nije bitno napraviti senzacionalnu fotografiju koristeći se skupom opremom, već okinuti na što neobičniji način, što nekvalitetnijim fotoaparatom. Imate li usput film (jer je riječ o analognim fotoaparatima) kojemu je isteklo trajanje – odlično! Bitno je od male stvari napraviti nešto dojmljivo i pritom se zabaviti.

ZELJKA: Neke škole imaju svoje kasice u kojima cijelu godinu prikupljaju novac za školu ili kumstvo.

Kako pleme reagira na gradnju školu?

MAJA: Masai su presretni. Svećenik nam je govorio da su stari Masai, kad se počelo graditi, svaki dan satima stajali ispred rupe za temelje i trljali oči. On bi ih pitao zašto gledaju u tu rupu. Mislio je da su dobili neku bolest kad tako trljaju oči, a oni su odgovorili da ne mogu vjerovati da će stvarno dobiti školu. To je njima svemir, nebo, dobitak na lotu.

Radile ste i s djecom u sirotištu. Kako ste se snašle?

ZELJKA: Svatko se pronade u nečemu. Kad dođeš u takvu sredinu, proradi ti duh preživljavanja. I svatko od nas ima nešto što mu ide dobro. Maja je bila zadužena za organizaciju, a ja za kuhanje. Dobijem glavicu kupusa od koje treba nahraniti barem tridesetero ljudi.

Kako ste se osjećale kad ste se vratile?

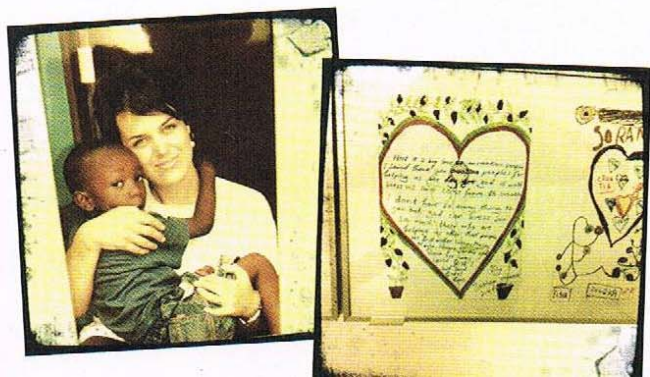
ZELJKA: U početku strašno. Stalno si u mislima s tom djecom, s tom neimaštinom. Također, oni još žive s prirodom i u prirodi. Mi smo davnih dana iz nje pobjegli i ne znamo je cijeliti.

Kada se vraćate?

MAJA: Ja vjerojatno idem početkom godine. Njima školska godina počinje u siječnju i završava u prosincu. Tada bih došla na otvaranje škole.

Kako lastaši mogu pomoći?

ZELJKA: Mogu donirati novac uplatom na žiroračun za gradnju škole ili mogu postati kumovi jednom djetetu. Primjerice, cijeli razred ili škola može prikupiti 700 kuna, koliko košta školovanje jednog djeteta u Africi, a mi im onda pošaljemo sliku djeteta i informacije o njemu ili njoj. I imaju novog prijatelja. ☺

lamagraphy Croatia

Tvoj najbolji Božićni poklon!

posjeti: stylejibbers.com

KLIKNI i PIKNI

Ulikaj fotografiju na temu – pomažem jer dobro je činiti dobro.

Radove pošaljite do 3. siječnja, a najbolji ćemo nagraditi jednim lomo – fotoaparatom.

I što biste poručile čitateljima koji bi katkad najradije da škole nestanu, a ne da se još grade nove?

MAJA: Naši mali rafiki toliko su sretni i ushićeni što počinje škola da to u životu još nismo vidjele. Oni se danima pripremaju, na ulici šivaju uniforme, kupuju torbe, cipele. U sirotištu je svaki dan dežurna jedna djevojka koja ih pogleda prije spavanja. Tako sam i ja večer prije početka školske godine išla u obilazak, uz svijeću jer su često redukcije. I nešto mi je bilo čudno. Znaate što? Oni su odjenuli uniforme i tako s torbama na leđima, potrbuške, legli spavati. Od uzbuđenja nisu mogli dočekati jutro da se odjenu. I sad se naježim kad se toga sjetim, a takvih je dogodovština bilo bezbroj.